

Romeinen - Inleiding

De apostel Paulus

Cultuur

Zowel het heidendom als het Judaïsme waren in hun laatste stadium van verval. Het polytheïsme van de Grieken en de Romeinen was schokkend. Mensen werden blootgesteld aan bijgeloof, dromen en toverij. De twee belangrijkste systemen van filosofie, de Stoïcijnse en Platonische, konden mensen niet bevredigen. De Stoïcijnen onderdrukten het gevoel, leerden een blinde overgave aan het lot en beloofden alleen een onbewust bestaan in het hiernamaals. De Platonisten beschouwden alle godsdiensten als verschillende uitdrukkingen van dezelfde waarheid en het mythologische systeem als een onbegrijpelijke allegorie. Zij beloofden meer dan zij waar konden maken. De Joden hadden een schijn van godsvrucht, maar verloochenden de kracht ervan. De Farizeeën waren tevreden met de vorm, de Sadduceeën waren sceptici en de Essenen waren dweepers en mystici. Mensen zochten naar iets zekerder dan de rede, traditie of het gevoel. De wereld was gereed voor het evangelie.

Opleiding

Paulus werd in Tarsus geboren en genoot daar zijn voorlopige opleiding. Tarsus was een studentenstad van gelijk niveau als Athene en Alexandrië. Zijn kennis van Griekse schrijvers (1 Korintiërs 15:33, Titus 1:12) en zijn logische methode om waarheid weer te geven, wijst op een Griekse stad. Volgens de gewoonte van de Joden leerde hij ook een beroep. Het maken van tenten was in Cilicië een bekende bezigheid. Tenten werden gemaakt van kleden van geitenhaar. Zijn belangrijkste opleiding genoot hij echter in Jeruzalem (Handelingen 22:3). Door deze voorzienigheid van God kon hij de Joodse valse leraren weerleggen met Joodse leerstellingen. Hij werd degelijk opgeleid voor het werk waartoe God hem riep.

Bekering

Paulus werd bekeerd zonder het toedoen van mensen en werd zo op hetzelfde vlak geplaatst als de andere apostelen (Galaten 1:11-12). Hij had Jezus Christus gezien en kon daarom een getuige van zijn opstanding zijn (Handelingen 1:22; 26:16,23). Hij kon dus aanspraak maken op het gezag van een oorspronkelijk geïnspireerde leraar en apostel.

De kerk te Rome

De verstrooiing

De verstrooiing van de Joden naar Babylonië, Egypte, Syrië, Klein-Azië, Griekenland en Italië werd door Gods voorzienigheid een van de belangrijkste redenen voor de verspreiding van het evangelie. De Joden kregen toestemming om God in het gehele Romeinse Rijk te aanbidden volgens hun traditie. Synagogen werden overal te midden van de heidenen gebouwd. De heidenen werden aangetrokken tot het zuivere theïsme van het Oude Testament. De “Jodengenoten” waren proselieten uit de heidenen, die de gehele Joodse wet onderhielden (cf. Matteüs 23:15). De “vereerders van God” accepteerden het ethische monotheïsme van het Judaïsme, bezochten de synagogen, maar onderwierpen zich niet aan de gehele wet, vooral niet aan de besnijdenis (Handelingen 16:14; 18:7). De apostelen hadden als Joden altijd volledig toegang tot de mensen die daar aanbaden en de synagogen verschafte een plaats voor geregelde vergaderingen zonder de argwaan van de heidenen of de autoriteiten op te wekken. De Jodengenoten en vereerders van God waren het best voorbereid om het evangelie te ontvangen en vormden de basis voor de stichting van kerken onder de heidenen (Handelingen 13:43-49).

Joden in Rome

Er waren vele Joden evenals vele Jodengenoten en vereerders van God in Rome. Philo zegt dat Pompeus vele Joodse gevangenen naar Rome had gevoerd, maar dat zij door hun meesters vrijgelaten werden vanwege hun godsdienst welke voortdurend contact met de heidenen verbood. Keizer Augustus gaf aan de Joden een groot district

aan de overkant van de Tiber ter woonplaats. Keizer Claudius verbande de Joden uit Rome tussen 49-54 n.C. vanwege een opstand, maar zij keerden later in grote getale weer terug. Het Jodendom had heel veel invloed op de Romeinen. Ovidius zegt dat de synagogen populaire vergaderplaatsen waren. Juvenalis spot met Romeinen die Joden werden. Tacitus schrijft over cadeaus die Romeinse proselieten naar Jeruzalem stuurden. Zo werd de weg voorbereid voor de snelle verspreiding van het evangelie in Rome.

Stichting van de kerk te Rome

Het is onbekend hoe het evangelie voor het eerst naar Rome gekomen is. Er bestond voortdurend verkeer tussen Rome en haar provincies en mensen reisden veel. Zo hebben sommigen van de vele bekeerlingen tot het Christendom in Judea, Syrië, Klein-Azië en Griekenland in een vroeg stadium hun weg gevonden naar Rome. Het is niet onmogelijk dat sommige Joden en misschien ook niet-Joden (Matteüs 8:10-11; Johannes 4:7; 12:20-21) vóór Pinksteren, uit de bediening van Christus zelf, reeds naar Rome gingen en het evangelie daar verkondigden. Zeker is, dat tijdens Pinksteren er veel Joden, Jodengenoten en vreemdelingen uit Rome aanwezig waren (Handelingen 2:10). Het feit dat Paulus schreef dat in de gehele wereld over het geloof van de Christenen in Rome gesproken werd, impliceert dat de kerk reeds geruime tijd in Rome bestond (Romeinen 1:8). Aquila en Priscilla waren waarschijnlijk reeds Christen toen zij Rome in 49 n.C. moesten verlaten. Nergens wordt vermeld dat zij door Paulus bekeerd werden (Handelingen 18:1-4). Dus de kerk te Rome is waarschijnlijk tot stand gekomen door gewone gelovigen.

De traditie dat de apostel Petrus de kerk in Rome gesticht heeft (en volgens de Katholieke Kerk zelfs bisschop van Rome was van 42-67 n.C.) is zeer onwaarschijnlijk. Irenaeus (tweede helft van de tweede eeuw n.C.) beweert dat Matteüs zijn evangelie schreef, terwijl Petrus en Paulus het evangelie in Rome verkondigden en de kerk te Rome stichtten. Clemens Alexandrinus (tweede helft van de tweede eeuw) schreef dat Petrus het evangelie in het openbaar in Rome heeft verkondigd. Eusebius (eerste helft van de derde eeuw) beweert dat Petrus, nadat hij de kerk te Antiochië gesticht had, naar Rome vertrok om het evangelie daar te verkondigen. Deze beide beweringen zijn onjuist. Petrus stichtte niet de kerk te Antiochië en ook verkondigden Petrus en Paulus het evangelie niet tegelijkertijd te Rome. Vóór Paulus bezoek aan Rome was Petrus nog niet in Rome geweest. Dat blijkt uit Paulus zwijgen hierover in zijn brief aan de Romeinen en ook uit al zijn brieven die hij vanuit Rome schreef gedurende zijn eerste gevangenschap te Rome. De traditie dat Petrus ooit in Rome geweest is berust op heel onzekere getuigenissen. Het lijkt dat Petrus meer naar het Oosten, in Babylon, werkte (1 Petrus 5:13). (Matteüs 8:10-11; Johannes 4:7; 12:20-21). Dionysius van Korinte (tweede helft van de tweede eeuw) meldt voor het eerst dat Petrus in Rome is geweest. Daarna werd dit algemeen aanvaard. Zijn verslag is echter vol onnauwkeurigheden. Hij beweert dat Petrus en Paulus de kerk te Korinte en de kerk te Rome gesticht hebben. Beide beweringen zijn onjuist. Hij beweert ook dat Paulus en Petrus gelijktijdig de marteldood stierven te Rome. Uit Paulus zwijgen over Petrus gedurende zijn laatste gevangenschap te Rome, blijkt dat deze bewering ook onjuist is. Als echter onder “Babylon” in 1 Petrus 5:13 “Rome” verstaan wordt, dan is het mogelijk dat Petrus later, tijdens Paulus reizen tussen zijn twee gevangenschappen, in Rome was (ongeveer 63 n.C.). Volgens de traditie schreef Marcus zijn evangelie voor gebruik in Rome en was het een opsomming van Petrus prediking te Rome.

De toestand van de gemeente te Rome

Uit bovengenoemde feiten en de strekking van de brief aan de Romeinen blijkt dat de eerste bekeerlingen te Rome vanuit de Joden en de proselieten kwamen. Van deze groep waren de proselieten waarschijnlijk in de meerderheid, aangezien we geen neiging tot afvalligheid van het Christendom terug naar het Judaïsme bespeuren zoals onder de Galaten.

De volgende opvattingen van Joden worden in de brief aan de Romeinen vooral bestreden:

a. De natuurlijke afstamming van Abraham, de besnijdenis en het onderhouden van de wet zou voldoende zijn om Gods gunst te winnen. De Rabbijnen leerden dat God Abraham beloofd had dat zijn afstammelingen, ongeacht hun goddeloosheid, gered zouden worden op grond van de verdienste van Abraham. Zij leerden, “Geen besnedene zal naar de hel gaan” en “Gans Israël heeft deel aan het eeuwig leven!”

b. De zegeningen van het Messiaanse Rijk zouden beperkt blijven tot de Joden en Joodse proselieten. De meest opvallende gedachte in de Joodse geschriften was dat de Joden ver verheven waren boven de niet-Joden, dat de theocratie met al haar zegeningen alleen Israël toekwam en dat niet-Joden hooguit een heel ondergeschikte plaats in het Koninkrijk van de Messias konden ontvangen maar alleen door Jood te worden!

c. De onderwerping aan niet-Joodse autoriteiten zou in strijd zijn met hun plicht aan hun Messias koning. Het betalen van belastingen werd in twijfel getrokken. Deze gedachte kwam deels voort uit hun verachting van de niet-Joden, deels uit hun onjuiste beeld van het Koninkrijk van God en deels uit de aard van hun verdrukkingen. Dit leidde tot voortdurende opstanden, hun verbanning uit Rome en uiteindelijk de vernietiging van Jeruzalem en de tempel in 70 n.C. door Titus.

Toen Paulus de brief aan de Romeinen schreef, waren de bekeerlingen uit de niet-Joden (de Grieken) in de meerderheid (Romeinen 1:5-6,13; 11:13; 15:9-18; ter uitzondering noemt Paulus enige van zijn stamgenoten in

16:7,11,21). Ook tonen Romeinen 14 en 15 aan dat de christenen uit de niet-Joden meer geneigd waren het moeilijk te maken voor de christenen uit het Jodendom dan omgekeerd.

Belangrijker was de feit dat Joden en niet-Joden (Grieken) beiden onder de zonde stonden (Romeinen 3:9), op dezelfde manier gered werden (Romeinen 3:23-24) en Abraham als vader hadden (Romeinen 4:11-12). “Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Immers, een en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen, die Hem aanroepen” (Romeinen 10:12).

Huisgemeenten te Rome

De huisgemeente in Prisca en Aquila's huis was misschien niet de enige huisgemeente (Romeinen 16:5).

“De broeders bij hen” en “de heiligen, die bij hen zijn” kunnen verschillende huisgemeenten aanduiden (Romeinen 16:14-15). Het is zelfs mogelijk dat sommige huisgemeenten te Rome in meerderheid bestond uit bekeerlingen uit het Jodendom.

De brief aan de Romeinen

Plaats en tijd van schrijven

De brief is waarschijnlijk in Korinte geschreven. Het wordt algemeen aangenomen dat Febe uit Kenchreeën, de oostelijke haven van Korinte, de brief naar Rome bracht (Romeinen 16:1-2). Paulus woonde waarschijnlijk bij Gaius, die vroeger in Korinte door Paulus gedoopt was (Romeinen 16:23; 1 Korintiërs 1:14). Erastus, de stadsrentmeester, wordt ook met Korinte geassocieerd (Romeinen 16:23; 2 Timoteüs 4:20).

De brief werd geschreven tegen het einde van de derde zendingsreis van Paulus (lente 52 tot zomer 57 n.C.) in het oostelijke deel van het Romeinse Rijk (Romeinen 15:23). Het werd geschreven tegen het einde van zijn drie maanden durende bediening in Griekenland gedurende de winter van 56-57 n.C. (Handelingen 19:21; 20:1-3), d.w.z. gedurende zijn derde bezoek aan Korinte. De brief werd dus waarschijnlijk geschreven in het begin van 57 n.C. in Korinte.

Auteur

De echtheid van de brief aan de Romeinen is zekerder dan welk boek in de Bijbel ook en zelfs dan enig ander boek in de antieke wereld. De brief beweert zelf van Paulus te zijn, werd ondertekend door hem (1:1) en spreekt steeds in zijn naam. Vanaf de apostolische tijd tot heden toe wordt Paulus algemeen beschouwd als auteur. De brief aan de Romeinen wordt consequent als zijn brief door andere auteurs aangehaald en wordt in alle kerken beschouwd als met goddelijk gezag bekleed.

Het is geschreven door een Jood die goed bekend was met zowel de Hebreeuwse als Griekse tekst van het Oude Testament en met Joodse meningen en vooroordelen. Het stemt helemaal overeen met de stijl van zijn andere brieven. De waarheid en het belang van zijn leerstellingen en de verhevenheid en zuiverheid van zijn gedachten in zijn brieven zijn ver verheven boven de seculiere geschriften van zijn tijd. De feiten die in zijn brieven vermeld staan, stemmen geheel overeen met de feiten die in andere delen van het Nieuwe Testament vermeld zijn.

Er zijn geen tegenstrijdigheden tussen de brief aan de Romeinen en de andere Bijbelse geschriften. Er bestaat geen tegenstrijdig getuigenis van enige van de apostolische vaders. Er zijn geen historische of kritische moeilijkheden die zijn auteurschap bemoeilijken.

Inhoud

De brief bestaat uit drie delen:

- a. Hoofdstuk 1–8 behandelt de leer van de rechtvaardiging.
- b. Hoofdstuk 9–11 behandelt de uitverkiezing.
- c. Hoofdstuk 12–16 behandelt de praktische verantwoordelijkheden van christenen.